

havde set, at man havde stemt for et foreløbigt Forslag, og at dette var noget meget Uheldigt. Jeg tror dog ikke, at det ærede Medlem skulde have sammenlignet dette Forslag med Forsatningsforhandlingerne i sin Tid. Jeg ved ikke bedre, end at det sedvanlig er Skik i Rigsdagen ved Finantslovens Behandling, naar der er et eller andet Forslag, som man i det Væsentlige finder, er godt eller rigtigt, men som der er en eller anden Mangel ved, at man da ikke stemmer det ud ved anden Behandling, men lader det gaa til tredje Behandling, navnlig naar man har Ordførersens Erklæring for, at han vil gjøre Forsøg paa at faae det rettet, og dette vil jeg derfor anbefale, at man her gjør.

Berg: Jeg vilde gjerne rette en Misforstaaelse, som den ærede sidste Tale synes at være i ogsaa efter mit Foredrag. Naar der er Tale om at ordne Præstelønningsforholdene ved en almindelig administrativ Bestemmelse efter kongelig Resolution, som det blev udtalt af det ærede Medlem fra Beile (H. Nielsen.), saa har jeg sagt derom, at jeg aldrig har næret nogen Frygt for, at noget Saadant skulde ske. Hvad det ærede Medlem oplæste af Rigsdagstidenden, har aldeles intet Hensyn hertil, det har kun Hensyn til en Ordning af Præstelønningsforholdene efterhaanden ved specielle Resolutioner, altsaa det samme, som jeg før omtalte. Men det er netop dette, som de ærede Medlemmer ved deres Forslag give Impuls til at fremme, og naar de ville holde sig alene til sidste Punktum efter deres egen Forstaaelse af samme, som om det blot gjaldt Oprettelsen af Kapellanier og deslige, saa vilde de ved denne i alt Fald ikke i Ordene begrundede Fortolkning, dog med denne indskrænkede Fortolkning af Bestemmelsen i Punkt 2 komme til at forlange af os, at vi nu paa eensgang ved at stemme derfor skulle anerkjende en saadan administrativ Ret til at bruge Kirkemidlerne til Opprettelsen det ene Aar efter det andet af nye Statsembeder i hvilket som helst Omfang, Administrationen maatte forlange. Noget, vi hidtil aldrig have erkjendt. Enten det holder sig indenfor Menighedernes eller ikke, er det nye Statsembeder med Ret til Pension og Pension, Noget, som vi tro, at Regjeringen eller Administrationen efter den nuværende Forsatning ikke kan oprette. Det er dette, som de Herrer ved det sidste Punktum efter deres egen Fortolkning forlange, at vi nu skulle godkjende.

Buch: Ogsaa jeg vil tillade mig med et Par Ord at begrunde min Afstemning om det meget vigtige Spørgsmaal om Stiftsmidlerne. Det staar saaledes for mig, at Flertallet i Udvalget har bestræbt sig for at løse et Tvistepunkt paa Finantsloven, og ikke alene dette, men at det ogsaa har bestræbt sig for i andre Henseender at

løse Tvistepunkterne, og i Modsætning til det ærede Mindretal er jeg Flertallet i Finantsudvalget taknemmelig derfor. Det staar klart for mig, at disse Tvistepunkter ere foranledigede ved, at den høje Regjering i de foregaaende Aar har stillet sig saaledes overfor Thinget, som den har, og netop det, at den høitærede Kultusminister har stillet sig saaledes overfor det foreliggende Spørgsmaal, som han har, har givet Folkethinget Tanken om at maatte gjøre Noget for at afværge, at noget Værrer skulde ske. Det er det, Flertallet her har gjort, og naar det ærede Mindretal siger, at der Intet opnaas ved, hvad der her er gjort, og at i alt Fald det, der opnaas ved det første Punktum, sluges ved det sidste Punktum, saa tror jeg, at i Genhold til hvad den ærede Kultusminister har sagt, at Thinget er aldeles ude af Stand til og har ingen Ret til at raade over disse Midler, her er Tale om, vil det staa fast, naar dette Forslag bliver vedtaget, at det ikke kan siges, at Thinget for Fremtiden ingen Naadighed faar over disse Midler. Det er altsaa et Fremstridt. Jeg ser ikke, at der i det første Punktum gives Ministeren nogen som helst Ret til for Fremtiden at kunne inddrage Stiftsmidlerne; men det binder Ministeren til ikke at bruge de allerede inddragne Midler uden Rigsdagens Samtykke. En anden Fortolkning er det mig umuligt at lægge ind deri, og jeg forstaa ikke, hvorledes de ærede Herrer kunne faae en anden Fortolkning ud deraf. — Hvad det sidste Punktum angaar, maa jeg erklære, at jeg ikke kan se, at der deri ligger Noget, som giver en Ret, hvor der ingen Ret har været i Forveien, eller borttager en Ret, hvor der har været en saadan i Forveien; det kan jeg med min bedste Villie ikke se, og jeg tror, at det er den Opgave, som det ærede Flertal i Udvalget har sat sig, netop at faae Noget staaet fast, hvorved den høitærede Kultusminister forhindres i at bruge af de nuværende Stiftsmidler, af dem, som allerede ere komne ind, og det bliver da Kultusministerens egen Sag, og kommer paa hans eget Ansvar, om han mod Folkethinget, mod den Stemning, her er til Stede, gaar videre i den Henseende. Dette Forslag giver ham ingen Bemyndigelse dertil. Hvad det andet Punktum angaar, forekommer det mig, at det kunde have været heldigere affattet, og jeg har med Glæde hørt, at den ærede Ordfører har givet Tilfagn om, at det skal blive taget under nærmere Overveelse. Man kunde lægge den Forudsætning ind deri — det kunne de Herrer gjøre, naar de finde det for Godt — at Kongen skal have eller har haft en Ret, men denne Forudsætning ligger ikke deri. Hvorledes Spørgsmaalet vilde stille sig, naar det kom for en Domstol, er mig ikke klart; men det er mit Ønske, at dette Forslag maa fremmes, og med det Samme, at det maa blive klart, at der ingen Tvist kan blive om det, saa at Medlemmerne her i Thinget, enten de